Ze leert dat Adam, naar zijn wezen en natuur beschouwd, en gerekend buiten dit bijzondere Godsgeschenk, tweeërlei strijdige machten in zich gevoelde: een drang naar heiligheid, en een *valsch* begeeren. Dat deze twee vleeschelijke machten in hem strijd voerden. En dat dit ontwaken van strijd tusschen deugd en zonde in zijn binnenste op zichzelf niets zondigs is, maar tot het wezen en de natuur van den mensch behoort, zoo men hem neemt *in puris naturalibus*, d. w. z. in zijn naakte natuur, zonder het hooger Godsgeschenk er bij.

Maar dat nu de Schepper, om den mensch niet willoos aan deze slingering tusschen goed en kwaad over te laten, hem „een gouden teugel" er bij had gegeven, t. w. *de oorspronkelijke gerechtigheid*, en dat deze, bij zijn natuur bijkomende, hem een macht schonk, om die begeerte naar het zondige te beteugelen.

Hiermeê overeenkomstig kon ook de val in niets anders bestaan, dan dat de mensch, dezen teugel verloor, de oorspronkelijke gerechtigheid kwijt raakte, en nu in zijn *pura naturalia*, d. i. in zijn bloote natuur overblijvende, de gerechtigheid wel mist, maar overigens geen schade leed.

Op dit punt aangekomen heeft echter de Roomsche kerk de noodlottige gevolgen van haar voorstelling gevoeld, en is er ook voor uit den weg gegaan, doch op een wijze die het verband uiteenrukt.

Onze vaderen dit inziende hebben daarom geheel deze Roomsche voorstelling gewijzigd, en met de Heilige Schrift aangetoond, dat Adam *niet* „in puris naturalibus" geschapen was, om er daarna nog een »gouden teugel" bij te krijgen, maar dat integendeel de oorspronkelijke gerechtigheid hem *ingeschapen* was, en niet bij zijn natuur bijkwam, maar er *toehoorde*. Het paard dat ik den teugel afneem is er evengoed paard om. Maar een schip waar ik het roer van aflicht, kan niet meer voort, ook al blijft het nog altoos een schip.

En zoo nu leerden onze vaderen, dat de oorspronkelijke gerechtigheid of het beeld Gods niet iets *buiten onze* natuur, maar *in onze* natuur was, en niet van ons kan gescheiden, of onze natuur zelve wierd gedeerd.

Val in zonde had daarom, naar de leer onzer vaderen, niet ten gevolge dat de mensch iets verloor, dat hem niet was ingeschapen, of buiten hem stond, maar iets dat bij hem hoorde en hem inklevende was.

De zonde, zoo leerden ze, is daarom volstrekt geen enkel *gemis* of enkel *ontstentenis* van gerechtigheid (carentia justitiae), maar wel terdege omzetting van positieve *krachten* in *krachten* die nu negatief werken. De zonde is een booze macht.

Nu heeft echter Dr. Böhl zijn pad weer voor een aanmerkelijk deel buiten deze goede wegen van onze vaderen gekozen, en is deels tot Rome teruggegaan, deels Melanchton nagevolgd, deels min goede Philosophie nageloopen.

Hij toch stelt het zoo voor, dat gelijk Rome leert, de mensch wat zijn natuur aangaat buiten de gerechtigheid staat, en dat het Beeld Gods hem *niet* is ingedrukt, maar slechts als *een sfeer* om en boven hem was, en als een licht hem van buiten bestraalde.

Hiermeê saamhangend doet hij u gelooven, dat de *begeerte* op zich zelve *geen* zonde zou zijn.

En, wel verre van nu voor de consequentie terug te deinzen gelijk Rome deed, leert hij nu openlijk, dat dus de zonde eenvoudig het *gemis* en de *ontstentenis* van die sfeer der oorspronkelijke gerechtigheid is, en dat de mensch na den zondeval dus zoo kwam te staan als hij naar zijn wezen, zonder die bijkomende gerechtigheid, oorspronkelijk in zijn *puris naturalibus* stond om alsnu een andere sfeer in te ademen, die hij noemt de *sfeer* des Doods.

Hiermeê nu is geheel de leer van den Mensch, van het Beeld Gods en van de Zonde op onschriftuurlijke paden geleid, en na dit verkeerde fondament gelegd te hebben, kon hij nu wel niet anders komen, dan tot een eveneens verkeerde Christologie.

Immers, stelt men de zaak eenmaal zoo voor, dat de zonde enkel iets negatiels is, en alleen bestaat in het wegvallen van de oorspronkelijke gerechtigheid, en dat dus de mensch, gelijk hij in zonde zijnde, bestaat, op zichzelf, in zijn puris naturalibus, ongeschonden bleef; alsmede dat *begeerte* naar het kwaad nog geen zonde is, — dan natuurlijk belet niets u om deze twee te vereenigen: 1°. dat Christus *zonder zonde* was, en 2°. dat hij desniettemin de *pura naturalia* met hun verkeerde *sfeer* aannam, en dus ook in zich droeg dat *begeeren*.

En zoo verklaart het zich dan ook uitnemend, hoe Dr. Böhl, met zulk een „leer van den mensch" en zulk een „leer van schuld en zonde" voor oogen, er toe gekomen is, om ook op den Christus de toerekening van Adams opstand tegen God toe te passen, en Hem ook wat de innerlijke schuld betreft, voor te stellen als staande met ons op één lijn.

Doch dan gevoelt men ook tevens, hoe Dr. Böhl, zij het ook met de uitnemendste bedoelingen, en zonder iets anders te willen dan de verheerlijking van onzen Heere en Zaligmaker, toch ongemerkt door zijn philosophisch uitgangspunt van het dualisme in den mensch, op een dwaalspoor is geraakt, waarop niemand, die bij Gods heilig Woord leeft, hem volgen kan of mag.

Dit is ons een oorzaak van groote smart.

Reeds voor jaren was de verwachting groot van wat Dr. Böhl, ook als *Dogmaticus* worden kon; maar reeds de oude Kohlbrügge waarschuwde schrijver dezes voor jaren, om toch op de ontwikkeling van Dr. Böhl niet al te gerust te zijn.

Hij had dienaangaande een somber voorgevoel.

Thans, nu dit sombere voorgevoel van Dr. Kohlbrugge maar al te zeer gebleken is juist te zijn, rest ons niet anders, dan met de bescheidenheid die ons tegenover een man als Dr. Böhl voegt, en met warme waardeering voor het vele dat hij voor de zake Gods deed, niettemin ten ernstigste en ten nadrukkelijkste te protesteeren tegen zijn poging om onder Gereformeerde banier een scheepje te laten uitvaren, dat zóó onschriftuurlijke en ongereformeerde, deels Roomsche, deels Melanchtoniaansche, deels Philosophische lading dekt.

——

Intusschen leide niemand uit het bovenstaande af, als bedoelde Dr. Böhl *met voorbedachten rade* deze geheele ontwrichting van de Gereformeerde belijdenis te aanvaarden.

Dit is volstrekt *niet* het geval.

Op meer dan ééne bladzijde komt het uit, dat hij persoonlijk en voor zich zelf van geen zweem van zonde in den Immanuël weten wil, en dat hij de Roomsche anthropologie afkeurt en verwerpt; en dit constateeren we met dankbaarheid.

Ook bij hem zijn gelukkige inconsequentien.

Toch ontneemt dit aan onze critiek in niets haar recht.

Dr. Böhl treedt op met een *Dogmatiek*, niet met een persoonlijke geloofsbelijdenis; en bij een Dogmatiek, een ieder zal het toestemmen, komt het juist aan, niet op de druiventrossen die ge aan de takken bindt, maar op den wortel waaruit ge de druiven laat wassen.

Bij een dogmaticus moogt ge u dus niet niet laten blinddoeken door zijn persoonlijke betuigingen, maar *moet* ge keuren de fundamenten die hij legt, en dan mag niet anders geoordeeld of de drie in onderling verband staande stellingen: 1°. dat niet het beeld Gods in den mensch, maar de mensch in het beeld Gods geschapen was; 2°. dat de zonde alleen negatief zij te vatten; en 3°. dat aan den Christus, *evenals aan ons*, de schuld van Adam was toegerekend, — worden duidelijk door hem geleerd, en hiermeê geheel het gebouw der Gereformeerde Dogmatiek van zijn grondslag afgeschoven.

Met de stukken toonen we dit nader aan.

KUYPER.

Oproeping voor het Synodaal Convent.

De uitnoodigingsbrief, die door den Kerkeraad van Voorthuizen aan de Kerkeraden, die weer onder de Kerkenordening van 1619 leven, gezonden wierd, was van dezen inhoud:

VOORTHUIZEN, 12 Mei 1887.

Aan den Eerw. Kerkeraad.

GENADE, BARMHARTIGHEID, VREDE ZIJ U.

De Kerkeraad van de Gereformeerde Kerk te Voorthuizen, daartoe aangezocht door de broeders die op 11—14 Januari dezes jaars te Amsterdam in Congres vereenigd waren, ten einde de Reformatie der Kerken te bespreken, komt thans tot de Kerkeraden, die tot de Kerkenordening van 1619 zijn teruggekeerd, om U uit te noodigen, deel te willen nemen aan de voorbereidende werkzaamheden van het Synodaal Convent, dat, zoo de Heere wil, op Dinsdag 28 Juni e.k. en naar wij gissen, drie of vier volgende dagen te Rotterdam zal worden gehouden. Deze voorbereidende werkzaamheden zullen moeten bestaan in drieerlei, en wel:

1°. in het benoemen van twee of meer afgevaardigden, waaronder twee met recht van stem, en wel, zoo dit kan, één Bedienaar des Woords en één Ouderling, om op bedoeld Convent namens hun Kerk tegenwoordig te zijn en te handelen;

2°. in het tijdig mededeelen aan den Kerkeraad van Voorthuizen van al zulke punten, vragen en voorstellen, als Uwe Kerk in behandeling wenscht te zien komen; en

3°. in het bespreken in Uw Kerkeraad van de U later toe te zenden Punten van behandeling; het gelasten van Uw afgevaardigden op die punten; en het uitreiken aan deze van *credentie-* of *geloofsbrieven*.

Uit dien hoofde verzoekt de Kerkeraad U, uiterlijk binnen veertien dagen na dagteekening dezes, hem opgave te willen doen toezenden 1°. van de door U benoemde afgevaardigden, met aanwijzing van hen, die stemmen zullen, en 2°. van de punten en vragen, die Gij gaarne in bespreking zaagt komen.

Na ontvangst dezer vragen en punten, zal het agendum door de Kerkeraden van Amsterdam en Rotterdam, volgens opdracht van het Congres, U tijdig worden toegezonden.

Bij het stellen der punten zult Gij in het oog willen houden, dat de vergadering die saamkomt, een Synodaal Convent en *geen* Synode is, en alzoo het recht mist om hetzij de Belijdenis, hetzij de Ordening der Kerken in behandeling te nemen.

Voor wat aangaat onze uitnoodiging tot het houden van een Dank-, Vasten- en Bededag, verwijzen we naar bijgaande circulaire.

En hiermede U en Uwe Kerk Gode en den Woorde Zijner genade bevelende, blijven wij

Uwe Broederen in Christus Jezus,
de Kerkeraad van Voorthuizen,
W. VAN DEN BERGH, *Praeses.*
W. VAN DE BLEEK, *Scriba.*

Bij dezen uitnoodigingsbrief was gevoegd een stichtelijke opwekking tot het houden van een Dank-, Vasten-, en Bededag, die aldus luidde:

»Houdt sterk aan in het gebed, en waakt in hetzelve met dankzegging."

Zoo roept de HEERE ook thans in Zijn Woord ons toe.

Is er geen reden tot dankbaarheid?

Tot dankzegging, omdat onze getrouwe God de oogen opende voor jarenlange ontrouw tegenover Christus en Zijn Woord, tegenover Kerkeraad of Gemeente, tegenover Doops- en Ambtsbelofte.

Tot dankzegging omdat eindelijk gehandeld werd overeenkomstig de gedragslijn tegenover de »Synodale Organisatie" door Dr. G. J. Vos Azn. voorgeschreven in zijn »Handboek tot beoefening en toepassing van het Kerkrecht," blz. 15, alwaar geleidelijke wijziging wordt aanbevolen, *»tenzij men, naar den alouden regel, met een goed geweten voor God, in gebondenheid aan Zijn Woord, dat in alles kenbron en richtsnoer zij, een of ander punt daarmede in onverzoenlijken strijd achtende, zich om des Heeren wil tot verbreking en overtreding gedwongen voelt.*

Tot dankzegging alzoo, omdat, niettegenstaande ons ongeloof en onze menschenvrees, de HEERE God zondige boeien deed *verbreken* en menschelijke inzettingen, die met Zijn Woord streden, deed *verwerpen* en weder lust gaf in Zijne inzettingen.

Ja, dankzegging mag er wezen voor zoo menige wonderlijke uitkomst in nood, beschaming van vrees, nederwerping van tegenstand, als in tal van Kerken ondervonden is. Nog meer, indien met het losmaken van kerkelijke boeien, door de liefelijke werking des Heiligen Geestes, banden van ongeloof en gierigheid mochten springen, het zachte juk van Christus op de schouderen mocht gelegd worden, en Hij leerde zachtmoedig en nederig te zijn.

Wie zal den lof des HEEREN uitspreken voor de geestelijke zegeningen hier en daar genoten; voor den broederband weder opgeleefd; de gemeenschap der heiligen opnieuw ervaren; ja de bekeering van menige ziel, die samenviel met de bekeering in het Kerkelijk leven. Zalig, wie waarlijk niet maar *roepen* mocht voor de eere van »Koning Jezus", maar in aanbidding nederzinken voor den Immanuel en Goël, Wiens trouw door onze ontrouw niet verbroken wordt, Wiens scepter vrijspraak gaf, toen wij het doodvonnis verwachtten, van Wiens lippen de myrrhe afdrupte, door Wien wij tot den Vader gaan.

Dankzegging mag er wezen voor de allerwegen zich openbarende begeerte naar vereeniging tusschen alle Gereformeerden in den lande; voor de mannen, die de HEERE verwekte, om raadslieden Zijns volks te zijn bij zoo gewichtige handelingen; voor de wonderlijke wijze, waarop reeds jaren lang hetgeen thans geschiedde, werd voorbereid; ja voor den tegenstand van allerlei kanten, die de doorwerking van Gods Woord op Kerkelijk gebied eer begunstigt dan stremt.

Neen, Gods weldadigheid verzwijgen, mogen wij niet. — Maar maakt deze juist onze schuld niet te zwaarder, ja moest niet menigeen belijden, dat juist ná de »vrijmaking" zijner Kerk eerst gevoeld werd, hoe diep onze Kerken zijn gezonken, hoe schuldig wij voor den HEERE staan?

»En nu van achteren is er maar één getuigenis in de ziel", werd bij de Inleiding van het Congres gezegd, »hoe we zoo laf en zoo trouweloos konden zijn, om ons nog zóó door onzen God te laten slepen." Welke Kerk moet dit niet beamen? Hoe heeft dikwijls de vrees voor schorsing of het voorbeeld van anderen gewerkt, wat uit gehoorzaamheid aan Gods Woord reeds veel vroeger had moeten geschieden?

Ja wordt thans niet duidelijk, hoe tengevolge van jarenlange tuchteloosheid en stilzwijgen, de gemeente dermate onbekend is met de gruwelen der organisatie en ontwend aan de gezonde Kerkregeering, dat velen na de verlossing evenals geredde dieren weder den brandenden stal of als vrijgelaten slaven de oude boeien weder opzoeken? In hoe menige gemeente ondervond de Kerkeraad juist tegenstand van hen, die reeds lang Kerkelijk behandeld moesten geweest zijn, of ten minste in hun ambt door anderen vervangen!

En toch, om nog meer redenen hebben we met het volk uit Jeremia 3:25 te betuigen: *»Wij liggen in onze schaamte en onze schande overdekt ons."*

Verstaat de Gemeente het wel, dat de vijandige houding van tal van leeraren mede een gevolg is van de onverschilligheid der Kerken omtrent de wijze hunner opleiding, en dat, ware 50 jaar geleden de stichting eener Gereformeerde Universiteit begonnen, *zij* die thans vervolgen wellicht pleitbezorgers der zuivere beginselen op Kerkrechtelijk gebied geweest zouden zijn?

Wordt er wel smart gevoeld over tegenstand of weifeling van Broeders, met wie men overigens in één geloof verbonden is, en wordt wel een antwoord gezocht op Israëls kreet in Richteren 21: *»o, HEERE, God van Israël! Waarom is dit geschied in Israel, dat er heden een stam van Israël gemist wordt?"*

Bestaat niet het gevaar, dat menige Kerkeraad het deel der Gemeente, dat niet medegaat met de Reformatie, zich niet meer op de ziel gebonden gevoelt, en wanhoopt, dat ooit langs den weg van verootmoediging en geestelijke worsteling nog eens dergelijke verbroedering kon volgen, als tusschen Juda en Benjamin volgde na de verootmoediging en tuchtoefening in Richteren 20 beschreven?

En hoe meent men in tal van Gemeenten door een enkel schrijven aan den Kerkeraad jarenlang verzuim in gebed of waarschuwing als te vergoeden, terwijl soms te ongevoelig de pijnlijke ofschoon noodzakelijke scheur getrokken wordt!

Wordt niet ten gunste van de »vrijmaking" der Kerken te veel nadruk gelegd op volle lokalen, ruime collecten, nieuwe hulpkerken en vergeten dat juist de H. Schrift in Lukas 12:1, Micha 6:7, 8, Jes. 66:1, 2 daartegen waarschuwt en vooral op de verbrijzeling des harten, het recht doen en op persoonlijke barmhartigheid wijst, en ook Art. 29 der Belijdenis andere merkteekenen der Gereformeerde Kerken en der Christenen noemt?

En omgekeerd, hoe menigeen, die alleen of met slechts enkelen in stad of dorp de bekeering zijner Kerk wenscht, wanhoopt daaraan, vergetend dat zoo krachtige belofte ligt in Matth. 18:20: *»Waar twee of drie vergaderd zijn in Mijnen Naam, daar ben Ik in het midden van hen!"* en dat juist op het gebed van één Nehemia, één David, één Samuel of één Mozes, de HEERE de grootste verlossingen of hervormingen schonk.

En waar het kwam tot Kerkelijk optreden, hoe hebben wij dan als Kerkeraadsleden allereerst te vragen, of niet veel tot verootmoediging stemt.

Is niet menige teleurstelling of nederlaag gevolg ook van nog verborgen afgoden of gekoesterde lievelingszonden?

Laten Predikanten en Ouderlingen, maar ook Gemeenteleden niet vergeten, dat gierigheid en vergoding van het schepsel, hoererij en onbezonnen huwelijken, pronkzucht en tuchteloosheid in het huisgezin de grootste jammeren over Volk en Kerk brachten.

Denk aan Jakob (Genesis 34) en Achan (Jozua 7); David (2 Samuel 12) en den Leviet van Richt. 19; Hiskia (2 Kon. 20) en Eli (1 Samuel 3).

Wordt niet in menige onzer Kerken ongeregeld Kerkeraadsvergadering gehouden, en, indien het geschiedt, vergeten eerst op elkander tucht te oefenen, alvorens men tegenover de Gemeente optreedt?

Wijden de Bedienaren des Woords thans vooral genoegzame studie en gebed aan hunne heerlijke taak; gaan de Ouderlingen niet menigmaal voort in de sleur, door de organisatie, helaas, begunstigd, maar thans verboden, en wordt door Diakenen niet te vreesachtig soms de zorg voor meerdere armen op zich genomen, terwijl vergeten wordt, dat juist wanneer werkelijk weder eens opoffering voor armen, weezen, weduwen en kranken door Gemeente en Diakonie geschieden mag, zoowel geestelijke zegen als tijdelijke welvaart aanstaande is?

Oefenen de Gemeenteleden thans vooral tucht op elkander uit en vermaant men ook tegenstanders, of trad verbittering voor deernis, en onverschilligheid voor vertrouwen op Gods belofte in de plaats?

Ja, is er waarlijk geestelijk leven en godzaligheid? Bestaat niet het gevaar, dat het op den voorgrond stellen van het Koninklijk ambt onzes dierbaren Middelaars sommigen het Hoogepriesterschap aan het oog des geloofs onttrekt en wordt niet in menige Kerk hijgend uitgezien naar het neerdruppelen van genade en vrede, waar men thans juist in het besef van Gods ontfermende weldaden te meer behoefte gevoelt, om ook zijne kerkelijke, huiselijke en persoonlijke schuld weggenomen te zien door het bloed des Lams?

En waar de strijd voor de eere van Gods Woord en het Herderschap van Christus over Zijne Kerken gevoerd wordt, zijn onze wapenen wel immer heilig, onze drijfveren zuiver en handelen wij in het geloof dat de wereld overwint?

En toch niet alleen deze toestand van onze Kerken; waarbij voor ieder persoon en iedere plaatselijke gemeente nog zooveel bijzondere redenen tot verootmoediging komen; roept tot gebed wegens schuld en nood, nog meer van geestelijken dan van tijdelijken aard.

Het feit bestaat dat tal van »Hervormde" Kerken *moordenaarskuilen* zijn, waarin week aan week de zielen geestelijk in den dood gehouden worden door eene prediking, die zorgeloosheid bevordert in de wandelaars naar de hel of ook de fundamenten der Gemeente ondergraaft, door verzwijging of verbastering van de rechtvaardigmaking, de vastigheid van Gods Woord, de beteekenis der Sacramenten enz.

Afgodstempels moest men de Kerken noemen, waarin een andere God dan de Drieëenige en Zijne volzaligheid en onmisbaarheid verkondigd wordt. *Inentingsdwang met zielegif* voerde de Synode in, wegens de verplichting om ook leeraars en leden, die goddelooze leer drijven, op den kansel of aan het Avondmaal te dulden. *Wettiging van geestelijk overspel* wordt schaamteloos geprezen, nu juist goedgekeurd wordt, dat Kerkeraadsleden zich gebonden achten aan verordeningen, die in strijd zijn met Gods Woord en met de trouw aan den Bruidegom der Kerk Jezus Christus.

Zullen deze feiten ons niet verootmoedigen, juist omdat wij door jarenlang plichtverzuim dat kwaad hielpen bevorderen en, helaas! zoo menig Christen zich vergenoegt, wanneer hem maar het Woord gepredikt wordt terwijl het Kainswoord: *Ben ik mijns broeders hoeder?* en de oproerkreet: *»Wij willen niet dat deze Christus Koning over ons zij!"* de zondige lijdelijkheid tegenover de gruwelen der »organisatie" verklaren zal?

Moet ook op *staatkundig* gebied de schaamte ons aangezicht niet bedekken, nu een Grondwet ontworpen wordt, waarin gerekend wordt noch met de Grondwet aller natiën, noch met het gezag des Heeren HEEREN over Nederland? En waar de overheid tegen de kerken optreedt, wordt daarbij niet vergeten, dat het gebed voor de *»Schilden der aarde"* maar al te traag was, ja de overmacht van het tegenwoordig Ministerie mede gevolg is van de zonden en fouten onze eigene geestverwanten?

Ja, zouden de adressen dezer dagen aan Z. M. den Koning verzonden niet met gebed gepaard moeten gaan, opdat Hij, die in 1866 het hart onzes Konings neigde tot bevordering van de vrijmaking der Kerken, ook thans de Overheid dezes lands en de Vertegenwoordiging onzes volks doe den weg volgen, die recht en billijk mag gekeurd worden?

Bovendien, ook de Rechterlijke Macht is tot zeer gewichtige beslissingen geroepen. Verrassend was reeds éénmaal het oordeel van het Openbaar Ministerie ten gunste der doleerenden; en toch rechtvaardig zouden we verdiend hebben dat de Rechters zich tegen ons keerden, nu wij zelf zoo lang verzuimden een Gereformeerde Universiteit ook voor de studie der rechten op te richten en nu wij zelfs aarzelen onze zonen er henen te zenden.

Alleen daarin ligt nog de kans van redding, dat onder diepe verootmoediging vanwege onze gierigheid, afgoderij en berekeningszucht gepleit worde op Gods heerlijke beloften in Jesaja 1:26. *»En ik zal u uwe rechten wedergeven, als in het eerste en uwe raadslieden als in den beginne."* God behoede ons arme Vaderland, dat niet als vóór 50 jaar tegenover de afscheiding de rechterlijke macht zich tegen ons keere en dan later blijke hoezeer dat de oordeelen verzwaarde en het rechtsbesef vervalschte.

Zijn in onze *maatschappij* niet brandstoffen opgestapeld ook door de onbarmhartigheid en ontrouw dier Kerken, die niet meer het zout, maar het bederf van het volk bleken te wezen? Dreigt ons Oost-Indië niet eer een steen te worden, die Nederland naar beneden trekt, dan de kurk te zijn waarop het drijft? Ja, zijn de volkszonden van sabbatschending, hoererij, honger naar brood en spelen niet genoegzame grond, waarom alleen door Gods lankmoedigheid ons nog slechts de *geringere* oordeelen van achteruitgang in alle takken van handel en nijverheid treffen, waarbij telkens klinkt het in Amos 4 tot vijfmaal toe herhaalde: *»Nochtans hebt gij u niet bekeerd tot Mij, spreekt de HEERE. Daarom zal Ik u alzoo doen, o Israël; omdat Ik dit doen zal, zoo schik u, o Israel, om uwen God te ontmoeten!"*

Zietdaar redenen, waarom de Kerkeraad van Voorthuizen, uitgenoodigd tot het bijeenroepen van het Synodaal Convent, allereerst zich gedrongen gevoelde, om op te wekken tot dankzegging, maar dan ook tot gebed wegens de schuld en den nood van vaderland en kerken, door het houden van een *Dank-, Vasten- en Bededag*.

Want immers ook het Synodaal Convent, hoe veelbeteekenend, noodig en gewenscht ook, brengt toch ook weder geestelijke gevaren met zich, waarvoor wij het oog niet mogen sluiten.

Het gevaar, dat het meer van de vergadering dan van den Heere alleen verwacht wordt, of door verzuim van Classicale en Provinciale samenkomsten het kerkelijk leven zich ongezond ontwikkele, en Mozes' bede uit Exodus 33 achterblijve: *Indien uw aangezicht niet medegaat zal, doe ons van hier niet optrekken."*

Is niet bijzonder gebed noodig voor de Kerkeraden, die de onderwerpen zullen indienen, de Moderatoren, die de Classicale Conventen hebben te leiden en de Kerken, die het agendum voor het Synodaal Convent opmaken, opdat niet de mensch maar de Heilige Geest regeere en wij ootmoediglijk mogen wandelen voor onzen God?

Bestaan er niet de beide klippen om óf ter wille der gemeente in tucht te verslappen óf op ongeestelijke wijze tegenover weerpannigen te handelen?

Vereischt de voorziening in de Bediening des Woords niet groote omzichtigheid, opdat niet vergeten worde: *Bidt den Heer des oogstes, dat Hij arbeiders uitstoote;"* en dat juist op het vasten en bidden te Antiochië, Barnabas en Paulus aangewezen werden?

Zou er geen gevaar zijn dat uitwendige vermeerdering of stoffelijke voorziening meer op het hart gebonden lag, dan de geestelijke fundeering der kerken, of dat omgekeerd menige Gemeente traag bevonden wierd in de voorziening in tijdelijke nooden?

Is het bij de poging tot hereeniging van alle Gereformeerden in den lande niet wenschelijk, dat vooraf nog veel meer de vereeniging met den Heere en eerst daarna die met elkander gezocht worde, en dus ook de oorzaken beleden en bestreden worden, waarom de Heere ons gescheiden hield.

Zou niet het naderend Synodaal Convent menigeen dringen tot gebed, zij het onder drijving des Heiligen Geestes?

En vandaar dan ons voorstel. — o, Het is zeker, dat thans vooral bij den ingezonken toestand onzer Kerken het vasten vrijwillig moet zijn, en ook alleen aan hen, die hun particuliere Vasten- en Bededagen nog kennen, deze oproeping noch vreemd noch zwaar zal vallen. Dat ons Daniëls en Esthers voorbeeld voor den geest kome! En worde niet vergeten, dat juist, toen Ezra aan de rivier Ahava stond, hij een dergelijken Bededag uitriep om *»een rechten weg van den Heere te verzoeken voor ons, en voor onze kinderkens, en voor al onze haven."*

Mochten ook nog twee andere klippen vermeden worden. Vooreerst dat niet vergeten worde wat in Jesaia 58 zoo ernstig gewaarschuwd wordt, dat alle verootmoediging van God niet gewild is, zoo niet tevens met de zonden gebroken worde en knoopen der goddeloosheid losgemaakt; zoo de barmhartigheid zich niet tevens door gaven, zij het thans ook voor noodlijdende Kerken, openbare; indien veeten niet worden weggeruimd en ook andere jukken dan die der Synode weggedaan worden.

„En zoo gij uwe ziel opent voor den hongerige, en de bedrukte ziel verzadigt, dan zal uw licht in de duisternis opgaan, en uwe donkerheid zal zijn als de middag. En de HEERE zal u gedurigelijk leiden, en Hij zal uwe ziel verzadigen in groote droogten, en uwe beenderen vaardig maken; en gij zult zijn als een gewaterde hof, en als een springader der wateren, welker wateren niet ontbreken. En die uit u voortkomen, zullen bouwen de oude verwoeste plaatsen; de fondamenten van geslacht tot geslacht verwoest, zult gij oprichten en gij zult genaamd worden: Die de breste toemuurt, die de paden weder opmaakt, om te bewonen." (Jesaja 58:10—12).

In de tweede plaats worde niets verwacht van een dag of de onderhouding daarvan. — *»De Heere wendt zich tot het gebed desgenen, die gansch ontbloot is";* en juist de eigengerechtigheid worde gedood, opdat de gerechtigheid van Christus alleen de grond zij, waarop nog iets goeds voor Zion gesmeekt worde.

En zoo werd te Voorthuizen de Bededag gesteld op Hemelvaartsdag; niet slechts omdat geen Zondag maar een Werkdag, die dan rustdag wordt, oudtijds daarvoor bestemd werd; maar ook omdat aldus de uitschrijving wellicht minder bezwaar in enkele Kerken zou ontmoeten. Komt niettemin daartoe deze oproeping te laat, zoo zij aan uwe wijsheid overgelaten een anderen dag te bepalen.

o, Dat waarlijk de Geest des Heeren in den morgenstond den Dienaren des Woords opening geve om de breuke van land en kerk, huis en hart bloot te leggen; en waar geen Leeraar of andere Voorganger verkregen kan worden, de Predicatiën van *Van der Groe* of een ander stoffe tot verootmoediging mochten geven. En in den namiddag of avondure worde van den HEERE in het bijzonder gevraagd, welken weg Hij ons naar het Woord aanwijst voor de reformatie onzer Kerken, onzer huizen en harten.

Zalig, wanneer dan het oog gericht worden mocht op Christus, die ten hemel voer om te bidden voor Zijne overspelige bruid, welke met tranen van berouw haren Bruidegom naklaagt door de trekkende liefde des Troosters, in het harte uitgestort. Zalig, wanneer wie eerst in den Spotkoning op Gabbatha de bedekking ook zijner ambts- en kerkelijke zonden zien mag, daarna in afhankelijkheid vertrouwt op Hem, die thans ter rechterhand Zijns Vaders gezeten is, om van daar Zijne Gemeente te regeeren, met Zijne macht haar tegen alle vijanden te beschermen, dwars door onze zonden en des vijands lagen heen Zijn Raad te volvoeren, Zijn Zion zevenvoudig te louteren en door Zijnen Heiligen Geest in Zijne lidmaten de hemelsche gaven uit te gieten.

„Ontwaak, gij Noordenwind! Kom, gij Zuidenwind! doorwaai mijnen hof, dat zijne specerijen uitvloeien"!

En wees hiermeê onzen getrouwen Verbonds-God bevolen door

den Kerkeraad te Voorthuizen,
W. VAN DEN BERGH, *Praeses.*
W. VAN DE BLEEK, *Scriba.*

Voorthuizen, 10 Mei 1887.

Moge in dezen goeden toon worden voortgearbeid, en ontware men allerwegen tot roem van 's Heeren Naam de krachtige doorwerking van de macht des Heiligen Geestes!

KUYPER.

Verslag van de Algemeene Vergadering

DER

NEDERLANDSCHE VEREENIGING

VAN

Vrienden der Waarheid

(tot Handhaving van de Leer en de Rechten der Gereformeerde Kerk,

Dinsdag 10 Mei 1887,

des voormiddags te 9½ uur, in het Gebouw *DE VEREENIGING*, Warmoesstraat 139, te AMSTERDAM.

Door den voorzitter, Prof. Dr. F. L. Rutgers werd deze 25e Jaarvergadering geopend met gebed en het lezen van Gods Woord (Jeremia 3), nadat er gezongen was Psalm 127:1 en 2.

Dat de agenda — zegt de voorzitter — voornamelijk aan de »reformatie der kerken" gewijd is, zal niemand, die het doel der Vereeniging voor oogen heeft verwonderen. Alle punten die

op de vorige vergaderingen behandeld werden, hadden dezelfde strekking, en was het dat men voorheen, wel met dezelfde beslistheid, toch meer als van verre de reformatie besprak, thans was de tijd gekomen dat er gehandeld moest worden. Hoe nader men tot het beoogde doel komt, hoe beter men daarover en over de medewerkers kan oordeelen. Zoolang het is, een op den voorgrond stellen van Gods Woord, tot onderwerp van bespreking of prediking, is de kring van medestanders nog groot; hoe hooger men echter op deze waarheid bouwt, hoe meer er zich terugtrekken. Het blijkt toch langs zoo meer, dat iedere reformatie onmogelijk is, vóór men van de „Synodale" organisatie is ontslagen en men tot de aloude Kerkorde is teruggekeerd. Tegen deze handeling worden door velen bezwaren gemaakt, die evenmin nieuw, als op Gods Woord gegrond zijn; ja door dat Woord worden weerlegd.

1. Wordt beweerd: »dat de toestand nog zóó erg niet is, er is wel veel dat verontwaardiging wekt en dient bestreden te worden, maar de belijdenis is nog niet afgeschaft; waren de personen in de besturen maar beter, dan zou het nog wel gaan."

De toestand is: dat men de belijdenis in een net van reglementen heeft gevangen, en daardoor hare handhaving onmogelijk maakt. In plaats van Gods Woord heerschen deze reglementen, en die nu naar dat Woord handelen, worden uitgeworpen, terwijl een verachten van dat Woord straffeloos kan plaats hebben, mits men de reglementen maar ongemoeid laat.

Toch noemt Gods Woord zulke handeling afhoereeren van den Heere en boeleeren met anderen.

Waar nu de zonde van echtbreuk, op maatschappelijk gebied, door ieder weldenkende wordt verfoeid, zouden wij dan mogen toezien of deelnemen aan zulke schrikkelijke zonden in de kerk?

2. Zijn er die met ons het zondige van dezen toestand erkennen, maar dien aanvaarden als een oordeel Gods, *waaronder men buigen moet.*

Ook door spreker wordt dit als een oordeel beschouwd, maar door onze zonde verdiend, en daarom moeten wij afleren en mogen wij niet voortzondigen.

Of mag de vrouw, die zich aan echtbreuk schuldig maakte in deze toestand blijven voortleven, omdat zij voor hare zonden wordt gestraft? Juist wanneer zij zien zal, dat de straf het gevolg harer overtreding is, zal ze hare handeling als schuldig erkennen, en deze erkenning tot terugkeer moeten leiden.

3. Wordt door velen de schuld erkend en de straf rechtvaardig genoemd, maar beweerd, dat men de kerk moet laten voor wat ze is; dat de tijd van kerken voorbij is en de gelooviger, met het oog op de wederkomst des Heeren, *geen andere roeping* hebben, dan zoveel mogelijk anderen tot bekeering te brengen.

Eveneens had men ten tijde van Jeremia kunnen zeggen, dat God Zijne kerk verlaten had. De toestand was als nu, zoo niet erger; en toch roept God de kerk tot bekeering, nooit heeft de Heere Zijne kerk als zoodanig verlaten; de kerk als het lichaam van Christus, kan door God niet verlaten worden.

4. Zijn er die hiervoor een open oog hebben, maar zich door allerlei uitvluchten trachten te redden; volgens hen moeten er eerst nog meerdere kerken »medegaan," of moeten de ambtsdragers handelen, of wordt het verwacht van de aanzienlijken of van de overheid.

Gods Woord, hier door Jeremia vertolkt, antwoordt daarop: »waarlijk, tevergeefs verwacht men het van de heuvelen en de menigte der bergen; waarlijk, in den Heere, onzen God, is Israëls heil!"

En tot hen die zich, ten onrechte beroepen op de woorden: Niet door kracht noch door geweld, maar door Mijnen Geest," zou spreker 's Heeren Woord toeroepen: »Bekeer u, gij afgekeerd Israël!" en »Alleen ken uwe ongerechtigheid, dat gij tegen den Heere, uwen God, hebt overtreden." — Broeders, aldus eindigt spreker, laat er bij ons smeeking zijn; en laat ook tot ons het woord komen: »Keert weder, gij afkeerige kinderen", en geve God ons het antwoord in het hart en op de lippen: Zie hier zijn wij, wij komen tot U, want Gij zijt de Heere, onze God!

Uit het verslag door den secretaris (de heer Grosheide) uitgebracht blijkt, dat in 15 der thans door God vrijgemaakte kerken, de Vereeniging korter of langer tijd heeft gearbeid.

In het afgeloopen jaar werden 1742 spreekbeurten vervuld en 563 cathechisatiën gehouden. De afdeelingen Westervoort, Genemuiden, Oldebroek, Staphorst en Zuidland behoefden de hulp van de Vereeniging niet meer, omdat door het aanstellen van een vasten evangelist of door de komst van een Bedienaar des Woords in de prediking des Woords werd voorzien.

Nieuwe afdeelingen werden opgericht te Zaandam, te Dalfsen en te Groningen.

Het verminderen der afdeelingen verminderde de werkzaamheden niet; daar de broeders-evangelisten vaak in de kerken, die tot de reformatie overgingen, het Woord verkondigden. Nog staat eerlang het aftreden van een tweetal broeders-evangelisten te wachten. De HH. Josso en Deys werden door het Class. bestuur van Amsterdam als godsdienstonderwijzers ontslagen, omdat laatstgenoemde het Ger. Kerkel. Congres heeft bijgewoond, terwijl den heer Josso dit vonnis trof, *omdat hij het had willen bijwonen.* Deze heeren zijn thans overgegaan in dienst van den Kerkeraad der *Ned. Geref. Kerk* alhier.

Te Bussum was het de burgervader, die meende geroepen te zijn het houden van bijbelle ingeze te moeten verhinderen; de tusschenkomst van den Commissaris des Konings van Noord-Holland was voldoende om de broeders weer in hunne samenkomsten vrij te laten. Het getal leden ging vooruit en bedraagt thans 2616; hetwelk echter niet kon bewerken, dat men zonder nadeelig saldo sloot.

De penningmeester, die daarna verslag uitbracht, beaamde deze klacht: met een nadeelig saldo van *f* 179.08 sloot de rekening. Aan contributiën werd ontvangen *f* 4134.10, aan collecten *f* 7355.96.

Als bestuurders werden herkozen de aftredende leden, de hh.: S. J. Seefat, W. C. Breen en W. A. Vroljik Sr. en in de plaats van Ds. Geselschap, de heer R. Versluis. Allen namen de benoeming aan.

Alzoo komt aan de orde punt 7 der agenda, aldus luidende:

Het op 23 Maart 1852 door den Koning goedgekeurde Algemeen Reglement voor de Hervormde Kerk in het Koninkrijk der Nederlanden kan geenszins geregd worden door die Kerk zelve te zijn ontworpen en vastgesteld, maar rust geheel op den grondslag van de in 1816 aan onze Kerken opgelegde organisatie: zoodat deze organisatie, wel verre van in 1852 door eene andere vervangen te zijn, juist integendeel toen bestendigd is, terwijl voorts de toen aangebrachte wijziging slechts een verdere uitwerking was van de reeds in 1816 opgedrongen beginselen. (In te leiden door Prof. Mr. D. P. D. Fabius).

Bij de bespreking van de agenda werd in het weekblad *de Hoop* de noodzakelijkheid betoogd, dat deze zaak »glashelder en in de eenvoudigste bewoordingen in het licht worde gesteld."

Ook door spreker werd deze noodzakelijkheid erkend en, waar Dr. Bronsveld eens, juist het tegendeel, als in bovengenoemde stelling wordt beweerd, had geschreven; hetgeen door Mr. Groen van Prinsterer »blijmoedige eenvoudigheid" was genoemd, wil spreker naar »glashaldere eenvoudigheid" trachten.

»Hedenavond zullen onze vrienden vergaderen, om eene vereeniging tot stand te brengen gelijk de Rotterdamsche. De titel zal zijn: Vereeniging tot handhaving en verdediging van de leer en de rechten der Nederlandsche Hervormde Kerk. *Al de aanzienlijke vromen schijnen zich te zullen onttrekken.*" Aldus schreef de heer J. A. Wormser aan Mr. Groen van Prinsterer, 21 Febr. 1854. Na deze herinnering aan de oprichting der Vereeniging, wijst Prof. Fabius er op, dat hij te eer de inleiding van het te behandelen onderwerp op zich heeft genomen, omdat het ook Groen van Prinsterers gedachte is geweest, dat de organisatie van 1816, de slavernij der kerk, ook in 1852 behouden en bevestigd is.

»Nog is het door den Koning goedgekeurde Alg. Regl. van 1852 eene voortzetting van het Staatscreatuur van 1816.

»De Synode is alléén een begunstigde Staatscreatuur, — vrucht van vrijzinnige politiek, — revolutionair in het geheele systeem. — De Hervormde Kerk, gelijk aan een Departement van Algemeen Bestuur, — een Kerkstaat, waarin de predikanten Staatsambtenaren zijn, en de leden de onderdanen; — de schijnbare vrijheid van 1852 is voortzetting van de slavernij van 1816, in gewijzigden vorm."

Aldus schrijft Mr. Groen van Pr., maar deze niet alleen, ook de heer Van Lijnden van Sandenburg zeit bij de opheffing van het Ministerie van Eeredienst: »Aan de Kerk *moet* officieel *worden* teruggegeven wat haar officieel bij Koninklijk besluit is ontnomen."

Thans hoort men echter het hier en daar voorstellen, alsof sinds 1852 de organisatie een meer kerkelijk karakter heeft gekregen, en als of toen de Kerk de gelegenheid is gegeven, zich over het al of niet wenschelijke van zulk eene organisatie te kunnen uitspreken en toen vrijwillig een nieuw reglement heeft aangenomen. Zoo iets wordt o. a. ook beweerd door Ds. S. D. van Veen en door het Prov. »Kerkbestuur" van Zuid-Holland.

Om de onhoudbaarheid van zulk beweren aan te toonen, wijst spreker op den bodem waarop het reglement van 1852 gewassen is.

De organisatie van 1816 is door de Regeering ontworpen en vastgesteld. De zoogenaamde kerkelijke Commissie, uit elf predikanten bestaande, *vertegenwoordigde de Kerk niet*, dit elftal werd *benoemd* door den Koning en gehoord over het plan van organisatie, nu kan toch kwalijk met eenig recht worden gezegd: de Kerk is gehoord. Neen, men beschouwde de kerk als eene maatschappelijke inrichting, die goed en kwaad kon doen, en daarom in de hand en een weinig in de klem moest gehouden. De Koning benoemde alle leden in de Besturen, dit waren dus Regeeringsbesturen, — de Kerk een Oligarchisch Parlement, — de predikanten Staatsambtenaren, waarom ze ter vergadering komend, niet de Gemeente vertegenwoordigden, maar daar kwamen als Staatsambtenaren, welker geheele gedragslijn omschreven was in het Alg. Reglement, bekrachtigd door den Koning. Door eene kunstige organisatie zijn de predikanten losgemaakt van de Gemeente; de Gemeente mist daardoor hare leiders, door wie ze zich niet kan uitspreken. Hoe zou ze zich verzetten, terwijl hare leiders hare vijanden zijn geworden? Men moet wel willens blind zijn, nu nog te blijven beweren, dat de organisatie door de Gemeente is aangenomen. Ja, zoo zou men kunnen zeggen, dat, een mensch, door een roover aangevallen, eindelijk, wanneer alle tegenstand tegen den geweldenaar vervalt, zelfs alle smartelijke kreten wegsterven, en eindelijk niets meer gehoord wordt: het slachtoffer heeft bewilligd in zijnen toestand.

En heeft nu de Regeering in 1852 de Kerk van dit »reglementaire toestel" verlost?

Integendeel, niet de kerk werd vrijgemaakt van de reglementen, maar aan *de Besturen werd in 1852 vrijheid gegeven, naar welgevallen met de kerk te handelen.* Alzoo *bevestiging*, zelfs *versterging* van den sedert in 1816 geoefenden druk. En zoo ook heeft de Regeering den druk, haar systeem, hare inmenging in de zaken der kerk in 1852 opnieuw bevestigd, gelijk zij het nog steeds doet, door de kerken harerzijds met den dood te dreigen, niet meer als de oude kerken te erkennen, zoo zij zich niet aan die organisatie houden.

De alleszins rechtmatige eisch, aan de Regeering te stellen, is dus deze, dat zij de gemeenten op denzelfden voet behandele, onverschillig of zij aan die organisatie zich houden. Daar de Regeering steeds het omgekeerde heeft gedaan, en nog doet, heeft zij juist krachteloos gemaakt, *gelijk zij hierin nog voortdurend ons dient*, het beweren, dat de kerken in de heerschappij der besturen bewilligd hebben.

Met psalmgezang en gebed door Ds. B. van Schelven werd na de pauze de bespreking heropend.

Dr. Van Goor stelt voor, het referaat van Prof. Mr. D. P. D. Fabius afzonderlijk verkrijgbaar te stellen en te doen verspreiden. De voorzitter deelt mede, dat het Hoofdbestuur reeds had besloten overeenkomstig dit voorstel te handelen en stelt daarop aan de orde punt 8 der agenda, luidende:

Ten einde de Vereeniging zooveel mogelijk aan haar doel: »het herstel onzer Gereformeerde Kerk" en »de handhaving hares leer en rechten", te doen beantwoorden, draagt de algemeene vergadering aan het hoofdbestuur op:

1. de reformatie onzer Kerken, door afwerping van het juk der Synodale Hiërarchie en terugkeer tot de oude Gereformeerde Kerkenordening, met alle ten dienste staande middelen overal zooveel mogelijk te bevorderen;

2. In Kerken, waar zoodanige reformatie reeds heeft plaats gehad, de Vereeniging niet meer als zoodanig te doen werken, maar de bedoelde handhaving van leer en rechten aan die Kerken zelve en hare Kerkeraden over te laten;

3. voor zoodanige Kerken, wanneer zij vacant zijn, de Evangelisten der Vereeniging beschikbaar te stellen, evengoed als voor de Afdeelingen der Vereeniging zelve, en zelfs met voorrang boven deze; mits de uitnoodiging tot optreden uitga van den Kerkeraad, en door dezen naar billijkheid worde bijgedragen tot goedmaking der onkosten;

en 4. allen arbeid in Kerken, die nog onder de Synodale Hiërarchie zijn, zooveel mogelijk in overleg met de reeds vrijgeworden Kerken te doen plaats hebben, en dan met de strekking, om de Vereeniging steeds meer te doen terugtreden en den bedoelden arbeid allengs meer door de Kerken zelve te doen behartigen.

Hoofdbestuur.

Prof. Dr. Hoedemaker acht zich verplicht, in naam van het Gereformeerd beginsel tegen dit voorstel te getuigen. De handelingen uit dit voorstel voortvloeiende werden door spreker: Remonstrantsch, Darbistisch en Independentistisch genoemd. In deze beweging mist hij den rechten ootmoed. Toch kan hij in veel met de broederen instemmen. Maar hoewel hij het volkomen eens is met de bewering, dat de organisatie van 1816 en 1852 strijdig is met Gods Woord en verderfelijk voor de kerk; ten volle het recht erkent van elke kerk om zich vrij te maken van de Besturen; ja zelfs toegeeft, dat niet alleen een Kerkeraad maar ieder gelooviger het recht en de roeping heeft naar Gods Woord de kerk te reformeeren; toch moet hij opkomen tegen de stelling, dat iedere Kerkeraad of een gedeelte daarvan het recht heeft voor de gemeente te handelen.

1. De classes, waarop eene minderheid, die zich verongelijkt acht, zich zou kunnen beroepen, zijn er niet.

2. De leer der Gereformeerde kerk kent geen Synodalen Kerkeraad, maar een successie van de leer.

3. Mag de kerk alleen gezuiverd worden door het door Christus geboden middel: »de tucht."

4. Moeten de kerken, ook al hebben zij het Synodale juk afgeworpen, de correspondentie ook met de kerken, die onder het Genootschap zijn, onderhouden.

5. Mag men hen, die nog niet tot reformatie willen overgaan niet loslaten.

Niet om het debat te verstoren heeft Dr. H. gesproken, maar om te getuigen, en te trachten de handelingen der broederen in het spoor te leiden, dat z. i. naar het Woord van God is.

Omdat spreker van meening is, dat deze vergadering niet bevoegd is over zulke gewichtige punten reeds te oordeelen, stelt hij de volgende motie voor:

»De vergadering, gehoord hebbende de bezwaren tegen het voorstel van het Hoofdbestuur ingebracht, wenschende aan de eene zijde den grondslag en het doel der Vereeniging niet te verloochenen en aan de andere zijde geen oordeel uit te spreken over het al of niet gegrond zijn van deze bezwaren; noodigt het Hoofdbestuur uit deze en dergelijke bezwaren te onderzoeken en pogingen aan te wenden, om in het eerste geval de beweging tot vrijmaking der kerken in overeenstemming te brengen met de eischen der Heilige Schrift, en in het tweede geval ze openlijk te weerleggen, opdat dit werk met de verlangde eenstemmigheid worde voortgezet."

De heer Vroljik heeft Dr. Hoedemaker hooren spreken over een verklaring, door hem het vorige jaar gedaan, maar herinnert dat hij gezegd had in antwoord op Dr. Hoedemakers verklaring, dat als deze lid van het Classicaal Bestuur was geweest, hij Ds. Van Lingen had afgezet; waarop door spreker was verklaard nooit tot zulk een handeling te zullen overgaan, maar liever voor het lidmaatschap van zulk een Bestuur te bedanken.

Dr. Van Goor is zich niet bewust, door of na de afwerping van het juk der organisatie den band met de andere kerken te hebben verbroken, immers dan zou hiervan aan de kerken zijn kennis gegeven evenals dit aan de Synode was gedaan. Acht Dr. Hoedemaker de vergadering niet bevoegd om over zijne bezwaren te oordeelen, waarom se dan uitgesproken? Hoewel noode, moet spreker toch tegen deze handeling protesteeren.

De voorzitter zal niet antwoorden op hetgeen er persoonlijks in de bezwaren van Dr. Hoedemaker voorkomt, niet onderzoeken waar de rechte ootmoed gevonden wordt. Het 5-tal punten, door Dr. Hoedemaker genoemd, zijn z. i. niet van dien aard, dat ze niet konden beoordeeld worden.

1. Het beroep op de Classis ontbreekt. Spreker vraagt, hoe zullen wij tot eene Classis komen zonder reformatie der kerken? Immers onder de bestaande organisatie kan men geen beroep op de Classis doen; en dus, zoodra zich een minderheid op eene Classis beroept, heeft zij daardoor reeds de Synodale organisatie verworpen. Allereerst dus moeten de kerken zich van de hiërarchie vrijmaken. Dan wordt geen nieuw verband gelegd; maar eerst dan kan de band worden gehandhaafd en werken. Absolute rechten van minderheid of meerderheid heeft de Gereformeerde kerk nooit gekend. Gods Woord alléén heeft rechten.

2. Heeft Dr. H. zich beroepen op de successie van de leer tegenover de broeders Ringnalda en Hoekstra. Spreker kan zich niet begrijpen hoe Dr. H. zich daarmede tegenover deze broederen wil stellen. Bij wie zou Dr. H. successie van de leer erkennen, bij de BB. Ringnalda en en Hoekstra c. s. ten huize van broeder van D. . . ., of bij Dr. Bronsveld c. s. Z. i. is hierop slechts één antwoord te geven, bij hen die Gods Woord niet alleen boven, maar tegenover de reglementen stellen.

3. Juist omdat de tucht niet gehandhaafd wordt en bij gehoorzaamheid aan de Synodale reglementen niet kan gehandhaafd worden is de kerk gedeformeerd.

Maar daarom moet reformatie voorafgaan. Eerst moet men zich dus ontslaan van de reglementaire banden, die toch ook volgens Dr. H. in strijd met Gods Woord zijn.

4. Dat het verband met andere kerken wordt verbroken, dat men attestatiën, behoudens het noodige onderzoek, weigert aan te nemen of af te geven, is niet juist. Er is geen verband onder de organisatie, daar is men gebonden. Volgens Dr. H. zou de kerk te Heeg den rechten weg hebben ingeslagen, omdat deze aan alle kerken brieven heeft geschreven, maar door Voetius is terecht opgemerkt, dat correspondentie van kerken: niet enkel in briefvenschrijven bestaat, ja zeer goed bestaan kan zonder dat men zulk eene handeling verricht.

Dat de »geloopten" worden losgelaten, is evenmin juist. Ten eerste hadden wij ze onder het verband niet vast, en heeft ook Dr. Hoedemaker hen niet, maar wij *waren*, en Dr. H. *is* door den band aan hen gebonden, en dit blijft hij, zoolang de reglementen over hem heerschen. Waar het geloof aan het ongeloof is vastgemaakt en vermengd, moet het eerste het onderspit delven.

De motie, — feitelijk een voorstel, — kon door spreker niet worden gestaund; daar over de bezwaren van Dr. H. wel degelijk kan geoordeeld worden; zoo nieuw waren deze niet, reeds jaren was daarover geraadpleegd en de tijd van handelen is gekomen, zoo ra men erkent dat »besturen" en »reglementen" tegen Gods Woord zijn.

De heer Breen kan niet inzien, dat het voorstel van het Hoofdbestuur hier niet kan worden behandeld. Waar zou het anders moeten besproken worden en met wien? Dr. Gunning wenscht geen gemeenschap met de gereformeerden en Dr. Bronsveld blijft nog steeds met »blijmoedige openhartigheid" volhouden, dat de »organisatie" eene weltige synode is.

Ds. Van Lom moet opkomen tegen de beschuldiging, dat er door de vrijgemaakte kerken geen attestatiën naar kerken, onder het verband zijnde, worden uitgereikt; nog deze week is er een naar Hilversum afgegeven.

Hij gelooft, dat Dr. Hoedemaker te veel vreest voor afscheiding. Nog was door Dr. H. opgemerkt, dat men nog nooit eene sommatie aan de Synode had gericht. Door de Classicale vergadering waarin spreker vroeger zitting had is zulk eene sommatie verzonden, maar zonder eenig succes.

Ds. Van Schelven was verblijd toen hij Dr. Hoedemaker hoorde gewagen van een aanknoopingspunt, hij moet echter verklaren, dat dit punt niet door Dr. H. is genoemd.

Ernstig bestrijdt hij de woorden van Dr. Hoedemaker, die den Kerkeraad een onderdeel der organisatie heeft genoemd. En heeft hij gesproken dat dezerzijds geen attestatiën werden erkend; wat reeds weerlegd is; spreker vraagt waarom Dr. H. niets van zich heeft laten hooren, toen een attestatie door de kerk van Amsterdam afgegeven, niet is aangenomen.

Spreker vreest, dat er eer verwijdering dan aanknooping door Dr. Hoedemaker zal worden bewerkt, daar er z. i. geen weg is tusschen bestrijden of medewerken.

Ds. Van Coeverden Adriani moet 1e opmerken, dat door de Kerk van Rotterdam geen attestatiën worden afgegeven; ten 2e aan Dr Hoedemaker vragen, of hij de reformatie eens wil uitvoeren zooals het z. i. behoort. Spreker heeft er niet op tegen, dat Dr. Hoedemaker met deze beweging niet kan medegaan, maar wel heeft spreker bezwaren tegen eene vergadering als te Utrecht was gehouden, waar iedereen mocht komen behalve zij, die aan het Congres deel namen; waardoor ook hij was uitgesloten.

Op het eerste punt door Ds. v. C. A. genoemd, herinnert de heer Vroljik, dat men te Rotterdam nog eene beslissing nemen moet over het afgeven van attestatiën; dat de strijd was ontstaan door het Amsterdamsch conflict, moet de heer V. beslist tegenspreken; reeds lang voor de bos uren het conflict hebben doen komen, zon men te Rotterdam op middelen, om naar Gods Woord te handelen; en hierin is noch door Amsterdam noch door Rotterdam, maar door God zelf voorzien.

Was door Dr. H. beweerd, dat door de Gereformeerden in 1618 de Episcopaalsche Kerk op de Synode was toegelaten; door Dr. Rutgers werd herinnerd, hoe Voetius waarschuwt tegen het toelaten eener bisschoppelijke macht. De Synode heeft den bisschop als zoodanig niet toegelaten, immers dan had hij de vergadering moeten presideeren.

Dr. Hoedemaker beantwoort de verschillende sprekers. Wat de Classis aangaat, de rechtsgrond der besturen berust ook op onze medewerking. Hij waarschuwt tegen het veranderen der belijdenis en wijst op de afscheidingen in Schotland, waar men thans in de Nationale kerk nog de beste kern vindt. Dat de tucht niet kan worden gehandhaafd, werd ook door de Remonstranten beweerd.

Al scheidt men zich niet af, men trekt toch een muur op tusschen de broederen. Daar het echter zijne bedoeling niet was om de discussie af te leiden, maar een broederlijk woord te spreken, trekt spreker zijn voorstel in. Wat de vergadering te Utrecht aangaat, velen, die kennelijk niet gebukt gingen onder den nood der Kerk waren in strijd met de circulaire, maar gelokt door de annonce, die spreker onvoorzichtig had gevonden en die buiten hem om was gegaan, in een verkeerd spoor geleid.

Toch hoopte spreker spoedig zijne meening in deze openbaar te maken.

De algemeene strekking van het voorstel van het hoofdbestuur werd daarop in stemming gebracht en aangenomen. Bij de bespreking der onderdeelen werd door den secretaris (den heer Grosheide) verzocht zooveel mogelijk regel te brengen in het aanvragen van hulp, opdat men schade voor de Vereeniging en teleurstelling voor den aanvrager voorkome. De heer Tromp meent dat, nu het voorstel is aangenomen, men art. 5 der statuten dient te wijzigen. Immers men kan »rechtzinnig" zijn, zonder zog met de reformatie der kerk mede te gaan.

De voorzitter moet hierin van gevoelen verschillen; immers al is een onder ook naar de belijdenis alleen voorgeschreven, daarom moet men toch op nog andere eigenschappen letten; bovendien kan hij niet denken dat nog iemand evangelist blijven kan, zonder het thans aangenomen voorstel te beamen.

Punt 9, luidende: »Het Hoofdbestuur drage den Broeders Evangelisten en Medehelpers op, bij hunne werkzaamheid in de Afdeelingen, inzonderheid in deze dagen, te wijzen op de onwettigheid en ongerechtigheid van het Nederlandsch Hervormd Kerkgenootschap; en op hetgeen er in de onderscheidene Gemeenten moet gebeuren om den band met dit Genootschap te verbreken en het Gereformeerde Kerkverband te herstellen", werd na eenige bespreking aangenomen.

Ds. Van Son vroeg daarop het woord en verklaarde, dat hij vroeger vaak tegenover de Vereeniging had gestaan, en dikwerf de handelingen harerzijds had betreurd, doch nu volkomen met haar doel en streven instemt en daarom verzocht hem als lid in te schrijven. Na het zingen van Ps. 2:7 sloot Dr. Van Goor de vergadering met dankzegging.

Des avonds te 8 uren werd er onder leiding van Ds. Ringnalda een bidstond gehouden.

Naar aanleiding van Jeremia 3:20—23 herinnerde spreker hoe treurig de toestand van Israël was, toen Jeremia dit woord des Heeren sprak. De schuld van Israël was daarom zoo groot, omdat het zooveel voorrechten van God had genoten.

En ondanks alle raadgevingen bekeerde Israël zich niet. Echter, de Heere blijft aan Zijn verbond gedenken, en dies roept Hij Zijn volk toe: Bekeert u gij afkeerige kinderen. De beloften door God daarbij gedaan, zullen door Hem worden vervuld aan dit volk, en volkomen wanneer de Messias zal gekomen zijn.

Achtereenvolgens wijst spreker op de zware schuld, de groote genade, de aanvankelijke verlossing en het ijdel werk in bovengenoemde woorden omschreven.

Groot zijn de weldaden door God aan dit volk bewezen; uit Egypte verlost; door de woestijn geleid; bij Sinaï het verbond gesloten; de wet gegeven; veilig in Kanaäs binnengeleid; ja hen als »ondertrouwd" — en hoe schandelijk was dit gebod overtreden, dit verbond verbroken! Zooals toen de kerk onder het Oude Verbond, zoo wordt nu door de kerk van het Nieuwe Verbond; door de kerken dezer landen gezondigd. Had God den kandelaar uit ons midden weggenomen, Hij had rechtvaardig gehandeld, maar nu heeft Hij, dank zij Zijne ontfermiing, eene *groote verlossing* aangebracht. Op een gansch andere wijze, dan wij hadden gedacht, en bedoeld. Ja, niet zonder smarten, niet zooveel omdat men wordt »geschorst" en »afgezet" maar omdat men broeders bij de tegenstanders ziet en het ons doet denken aan het verzwagen van Jozafat met Achab. Toch heeft de Heere dit alles doen medewerken tot verlossing Zijner Kerke, en, hoewel treurende om der broederen wil, juichen wij met Zijne Kerk: „De Heere heeft groote dingen gedaan."

Toch moeten wij hierbij niet vergeten, dat de zaak der reformatie niet uitsluitend bestaat in het afwerpen van het juk en het terugkeeren tot de Dordsche Kerkorde.

Keert tot Mij weder, zegt de Heere. De *verlossing is aanvankelijk*, en zal zo volkomen zijn, dan mosten wij tot God terugkeeren, dien wij hebben verlaten. Die dit bij zichzelven zoekt, doet een *ijdel werk*. Van de heuvelen en van de menigte der bergen verwacht men het te vergeefs en daarom niet van menschen, allerminst van ons zelven, maar van den Heere God zij onze verwachting.

Binnenland.

Men schrijft ons uit *Oude Wetering*:

Het ontbrak niet aan stof, al deden wij in den laatsten tijd niets van ons hooren. De goederterenheden des Heeren zijn over ons zeer overvloedig geweest, sedert wij ons weer geheel onder de gehoorzaamheid geplaatst hebben, van onzen Koning en Heere. Wij mogen tot zijn roem en eere getuigen dat Hij weer wandelt in het midden der kandelaren en er vruchten des Geestes worden waargenomen.

Of is het geen vrucht des H. Geestes als er lieflijk samen arbeiden gezien wordt tusschen leeraar en kerkeraad — dat tusschen dezen en de gemeente het wantrouwen en de verdeeldheid van vroeger is geweken, — dat *alle* pogingen van Synodale zijde, om de leden der gemeente door drogredenen te misleiden, totaal mislukken en dat er onder hen een band van liefde bestaat, die nog steeds toenemende is? Is het niet heerlijk dat tot hiertoe alle nooddruft der gemeente geheel vrijwillig in de gewone Zondagscollecte wordt samengebracht? Ook de catechisanten leveren de sprekendste bewijzen van gehechtheid en sympathie aan hunnen leeraar.

De trouw der gemeente blijft proef houden. De keur der Synodale predikers wordt op orde van het Classicaal bestuur hierheen gezonden. Ds. Van Ronkel, C. Segers, Dros, Oberman, Van der Dussen, zelfs vroegere predikanten van deze plaats komen ook hunne krachten beproeven, 'tzij van den kansel, 'tzij in gesprekken, zooals Ds. Knottenbelt en Domnisse. Maar niets trekt de gemeente af. Zij heeft gekozen en blijft trouw aan haar besluit. De opkomst der Synodalen varieert tusschen de 80 en 100 (en dan is ook *alles* ingespannen), tegen 4 à 500 bij de doleerenden. Geregeld wordt door Ds. Lammerink van Woerden gecatechiseerd met een 40-tal catechisanten. Bij dit alles gaat het Classicaal en Provinciaal Kerkbestuur, doende wat des dollemans is, voort met afzetten, schorsen, onder 't censuur zetten, vergaderingen uitschrijven, Synodale stembevoegden bijeenroepen, enz. enz. zonder eenige voldoening op zijn arbeid te erlangen. De gemeente gevoelt goed, met hen hebben wij niets meer te maken sedert wij de Kerkorde hebben verlegd.

De laatste Zondag was der gemeente een liefelijke feestdag. 42 personen deden openbare belijdenis van hun geloof, na door den kerkeraad te zijn onderzocht, en werden toegelaten zich ten H. Avondmaal te begeven. Ofschoon de ruimte klein is (de Chr. school is slechts voor 150 kinderen gebouwd), was er toch zoo'n goede inrichting gegeven, dat 500 à 600 menschen uit de gemeente en van elders opgekomen, eene vrij geschikte zitplaats hadden, en de geheele plechtigheid in de beste orde afliep. Vier volwassenen ontvingen, na afgelegde belijdenis, het Sacrament des H. Doops.

Een ieder gevoelde kennelijk dat de Heere zegenend in ons midden was.

De behoefte aan een nood- of hulp-kerkgebouw wordt diep gevoeld, en wij hopen zeer, dat ten spoedigste middelen zullen worden beraamd om dit te verkrijgen.

Wetende dat de doleerende zusterkerken elkanders lief en leed gaarne deelen, zend ik dit bericht aan uw blad; in het vertrouwen dat dit stoffe geven zal tot dank aan den Heere, die rijk is in barmhartigheden.

Oude Wetering, 13 Mei '87.

Over de quaestie van Achlum leest men in de *Herv.* dit schrijven van Ds. R. Haas:

Geachte Redacteur!

Veroorloof mij, met een enkel woord een misverstand uit den weg te ruimen. In het laatste nummer der *Hervorming* deelt gij het bericht mede, dat het Class. Bestuur van Franeker den kerkeraad te Achlum c. a. gelast heeft, de door zes personen gevraagde attesten, om elders te kunnen worden aangenomen en bevestigd, af te geven.

Gij voegt er bij uw vermoeden, dat dit laatste onjuist is, op grond dat de laatste wijziging in art. 40 Regl. Godsd. onderwijs inhoudt, dat de kerkeraad vrij blijft bedoelde attesten te weigeren, terwijl de aanneming en bevestiging *dan toch* voortgang kan hebben.

Toch bevat het bericht de volle waarheid. Als plaatsvervangend lid van genoemd Classikaal Bestuur heb ik tot dit besluit meegewerkt en wel in overeenstemming met de laatste wijziging in art. 40.

Dat artikel toch houdt niet in, dat, als de kerkeraad *met afgaaf van redenen de attesten weigert*, de aanneming etc. voortgang kan hebben, maar dat, als de kerkeraad van de gemeente, waar de aanneming zal plaats hebben, binnen 4 weken *geen antwoord ontvangt*, dit dan geldt als bewijs, dat tegen de aanneming etc. geen bezwaar bestaat.

In het geval te Achlum nu ontving de kerkeraad te Arum wel antwoord, met schriftelijke opgaaf van redenen en wel een *weigerend* antwoord.

De kerkeraad van Arum mocht dus niet tot de aanneming overgaan.

Nu heeft evenwel het Class. Bestuur van Franeker beslist, dat de opgegeven redenen niet geldig waren. Van onzedelijkheid was bij de aanvragers van het attest geen sprake. Bovendien heeft de kerkeraad te Achlum zich niet gehouden aan het besluit der Synode van 1869, volgens hetwelk de kerkeraad, die het gevolgschrift afgeeft, bij het opmaken daarvan *denzelfden maatstaf* zal moeten bezigen, dien hij gebruikt bij het oordeel over den wandel van hen, die in zijne eigene gemeente als lidmaten worden aangenomen."

Want, bij de bedoelde Class. Bestuursvergadering was ter tafel een schrijven van leden uit Achlum, waarin verklaard werd, dat onder voorzitting van den nu naar Afrika overgestoken predikant Goddefroi door den kerkeraad te Achlum eenige bekende dronkaards, etc., tot de aanneming waren toegelaten, terwijl aan de zes in quaestie het attest geweigerd was.

Mijns inziens heeft het Class. Bestuur in dezen niet anders kunnen handelen, dan het gehandeld heeft.

Door de Kerkeraadsleden te Utrecht, die in het Herv. kerkgenootschap bleven, zijn tot diakenen gekozen de heeren A. van der Lip, H. G. W. Houtzagers, C. J. van Veldhuizen, J. W. Blankert, H. A. Hauer Jr., J. Bijleveld, Mr. J. E. Enklaar, Mr. W. H. J. Roijaards en G. C. van Beijnum.

De heeren Dr. N. Beets, Mr. R. Melvil, Bn. van Lijnden, Mr. Schout Velthuijs, Mr. De Ridder, van Nieuwenkasteel en Schoch hebben voor de benoeming als ouderling bedankt; terwijl de heer H. F. Kol zijn ontslag als boekhouder en diaken heeft aangevraagd.

(*Oranjewaan*).

Drie ouderlingen en drie diakenen der Herv. Gem. te Groningen hebben de vergadering van den Kerkeraad verlaten, toen deze besloot, op een ingekomen verzoek om de reformatie der kerk te ondernemen, afwijzend te beschikken. Zij wierpen het Synodale juk af.

Te Kralingen zijn door Dr. Geesink van Rotterdam de gekozen ouderlingen in de Nederd. Ger. Kerk bevestigd.

Verleden, Vrijdagavond, werd te Haarlem een samenkomst van gemeenteleden gehouden, om over de reformatie der kerk aldaar te beraadslagen.

Te Charlois hebben een aantal leden der Herv. Gem., omdat de Kerkeraad op hun verzoek de reformatie niet wilde beginnen, het Synodale juk afgeschud. Zij hebben een huis gehuurd, vroeger voor pastorie gedienst hebbende, en zullen dit inrichten om aldaar godsdienstoefening te houden. (*N. Zw. Crt.*)

GEDRUKT TER KON. NED. STOOMDRUKKERIJ
WARMOESSTRAAT TE AMSTERDAM 106.